

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget.

N° 46

17de Møde.

Tirsdagen den 26de Februar.

(Fortf.)

Syholm: Da en tidligere Taler har berørt de Uttringer, som jeg sidste Gang ved Sagens forrige Behandling tillod mig med Hensyn til nærværende Paragraph, saa skulde jeg tillade mig at bemærke, at det ikke var min Mening, ved hien Uttring at angive, at den Ret til at indskrænke Vedkommendes Ret til at indtage Indsiddere skulde overgaae fra Eieren til Politivæsenet eller Fattigvæsenet; jeg meente blot, at jeg vilde udtrykke den Betænkelse, der forekom mig at være med Hensyn til Følgerne for Politiet og Fattigvæsenet, naar man under nærværende Omstændigheder aldeles havde den Indskrænkning, som eksisterer i vedkommende Brugerens Ret til at indtage Indsiddere i deres Boliger. Iøvrigt vare mine Bemærkninger navnlig fremkaldte ved den samme ærede Talers forudgaaende Fremstilling af nærværende Sag, som jeg fandt kunde foranledige et Svar i den Retning, og maa jeg tilføje, at jeg senere ved at gjennemlæse den trykte Betænkning over Forhandlingerne har faaet et andet Indtryk af den ærede Talers Foredrag, end jeg ved den mundtlige Behandling i Dieblisset fik. Med Hensyn til min Uttring, at jeg fra mit eget Standpunkt ikke skulde have Noget at bemærke imod Ophævelsen af Lovens 3—19—7, saa maa jeg gjentage dette, og jeg maa tilføje, at jeg for min Part ikke skulde have Noget imod, at det blev udvidet til de specielle Contractsbestemmelser, saaledes at den Ret, Eieren ogsaa efter dem havde, blev hævet. Derimod turde jeg paa ingen Maade fordrifte mig til at tiltræde et Lovbud, som skulde gribe ind i alle specielle Contractsbestemmelser mellem Eier og Bruger af vedkommende Sted, og i saa Henseende troer jeg der-

for at burde holde mig til Forordningens § 5, saaledes som den foreligger.

Strif: Med Hensyn til det af den ærede Landstingsmand for anden Valgfreds stillede Amendement under Nr. 10, kan jeg i det Væsentlige henholde mig til, hvad den ærede Ordfører og den anden Landstingsmand for 7de Landstingskreds have anført; men jeg skal dog tillade mig en praktisk Bemærkning, som maaskee kunde bevæge den ærede Forslagsstiller til at modificere sit Forslag og navnlig til at tage den Deel deraf tilbage, som gaaer ud paa, at det ikke længere skulde være muligt ved specielle Contractsbestemmelser at forebygge, at Fæstere og Leiere optage Inderster i deres Bopæle. Det er nemlig klart, at, dersom hans Forslag blev til Lov, vilde der være andre Veie, hvorpaa det Selvsamme kunde opnaaes. Det vil nemlig ikke kunne formenes nogen Eier i en Contract med Vedkommende, som ville leie Huus af ham, at fastsætte, at han i Betragtning af, at et større Antal Beboere beskæftiger en Landetendom mere end et ringere Antal, og gjør hyppigere Reparationer nødvendige, skal have forholdsvis højere Leie, jo flere Personer der beboe hans Huus. Naar altsaa vedkommende Eier ikke vil have, at nogen Uvedkommende skal indtages, saa behøver han kun at fastsætte en saa høj Afgift for enhver Person, hvormed Huusbeboernes Antal forøges over et vist Antal, hvordom det Forbudne let kan vedtages, at det ikke bliver muligt for vedkommende Fæster eller Leier at indtage slike Personer. Efter det Forhold, som finder Sted mellem begge contraherende Parter, vil Størrelsen af denne Afgift kunne vedtages; men det er ogsaa nok, at en saadan Afgift kan fastsættes, for at Hensigten med det stillede Endringsforslag ganske forfølges. Jeg kan derfor ikke andet end erklære mig for Paragraph 5 i den provisoriske Forordning, uforandret, saaledes som den foreligger.